

Tyskland. Det er altid tyske Skibe, som anvendes til saadan Fart. Dertil kommer endvidere, at den svenske Kystfart er fuldstændig lukket for vore Skibe, idet nemlig i Sverige de udførselsforbudte Varer kun maa transporteres i svenske Skibe, og en stor Del af de Varer, som forsendes mellem svenske Havne, er udførselsforbudte. Derfor er Chancerne for os i den svenske Kystfart saa overordentlig ringe, at ingen tør sejle til Sverige, idet man gaar ud fra, at man i Regelen vil komme til at ligge stille. Jeg tør nok udtale den Anskuelse, at de danske Skibe bør beskæftiges først af vore Statsinstitutioner, naar disse har Brug for Tonnage. Der klages over, at Statsbanerne benytter tyske Smaasejlere til at sejle med Kul, selv om der er dansk Tonnage ledig paa Markedet. Sejlskibsrederiforeningen for smaa Skibe vil derfor meget henstille, at de Ladninger, det offentlige har at sende, udbydes gennem Rederiforeningen for mindre Skibe, der saa befragter Skibene gennem Mæglerne. Det er altsaa ikke den paagældende Organisations Mening at gaa Mæglerne for nær, at tage Næringen fra dem. Man vil kun skabe Sikkerhed for, at de danske Skibe bliver benyttet først af vore Statsinstitutioner, naar der er ledige danske Skibe paa Markedet. Det skulde man mene var en naturlig Fordring. Der vil ikke her blive Tale om at skrue Fragterne op, Fragterne er Minimalrater, som er fastsatte i Forvejen, og de bliver ikke anderledes, fordi man henvender sig til Rederiforeningen om at faa Tonnage anvist. Af Hensyn til dette Spørgsmaals store Betydning for de 600 organiserede Smaaskippere vil jeg udtale Haab om, at denne Henstilling til de offentlige Institutioner vil blive efterfulgt, ikke alene af Statsinstitutionerne, men ogsaa af de kommunale Raad, som meget ofte har Brug for Tonnage.

Til Slut skal jeg gøre et Par Bemærkninger om den anden Klasse Arbejdere paa Søen, som for Tiden er saare haardt trængt, nemlig Fiskerne. Der er allerede fra denne Plads under Finanslovdebatten sagt mange Ord om den Nødstilstand, hvori vore Fiskere befinder sig, at der fiskes saa overordentlig lidt, at Udførselsforholdene er vanskelige og Materialerne saa dyre, at mange Fiskere har ondt ved at fiske blot til Materialernes Vedligeholdelse, Petroleum er dyr, Olie er dyr. Under saadanne Forhold har det sin store Betydning, at Loven om Understøttelse til arbejdsløse Fiskere bliver an-

vendt efter sin Aand, paa human Maade og saaledes at de, som er i Trang, faar den Understøttelse udbetalt, som det har været Lovgivningsmagtens Formaal at sikre dem. Men desværre er disse Understøttelseslove for Fiskere blevet ringere og ringere, hver Gang de har været til Behandling i Rigsdagen, i Henseende til den Maade, hvorpaa der træffes Afgørelse af, hvorvidt Fiskerne skal have Understøttelse, og hvor stor den i saa Fald skal være. I Loven af 12. Marts 1918 om Understøttelse til ubemidlede arbejdsløse Fiskere blev det bestemt, at Landbrugsministeren skulde fastsætte de nærmere Regler for Ydelse af Understøttelse. De Regler, der blev fastsat af Ministeren, gik da ud paa, at Andragenderne skulde indsendes til et Tremandsudvalg, som var nedsat af den lokale Fiskeriforening, og dette Tremandsudvalg skulde saa med en Indstilling sende disse Andragender videre til et af Landbrugsministeren nedsat Udvalg, der fastsatte Understøttelsernes Størrelse og i det hele taget traf Afgørelsen, der dog kunde indbringes for Landbrugsministeren. Saa vidt jeg erindrer, var det ene Medlem af dette Udvalg Formanden for Dansk Fiskeriforening og det andet Medlem Fiskeridirektøren; hvem det tredje Medlem var, husker jeg ikke i Øjeblikket. Det viste sig, at de Afgørelser, der blev truffet med Hensyn til de indsendte Andragender, var saaledes, at Fiskerne var godt tilfredse dermed; der blev taget Hensyn til dem, og de blev hjulpet i den Nødstilstand, hvori de var.

Imidlertid blev det ved Loven af 4. Juli 1918 fastsat, at den lokale Fiskeriforening skulde gøre Indstilling til den stedlige Kommunalbestyrelse til Erklæring, hvorefter Andragenderne gik videre til det af Ministeriet nedsatte Udvalg. Det var allerede en Bestemmelse, som gik i Retning af at gøre det vanskeligere for Fiskerne at erholde den Understøttelse, som de kunde gøre Krav paa; thi det ved alle, der kender lidt til, hvorledes Sogneraadene behandler den Slags Spørgsmaal, at naar de skulde have en Finger med i Spillet og skulde veje og vrage de enkeltes Kvalifikationer, hvorvidt de havde tjent lidt eller meget, vilde der blive gaaet frem efter meget smaalige Hensyn. Da Forholdet tillige var det, at det af Ministeren nedsatte Nævn ingen Sinde gik imod Kommunalbestyrelsernes Indstilling, betød denne Ændring af Loven, at en meget stor Del af Fiskerne ikke længere fik Understøttelse, selv om de var berettigede dertil.